

vlakna, ili drvenim tordiranim dodacima, zatim pletenicama, što sve asocira slične motive na spomenutoj folklornoj odjeći. Amižić ne forsira tekstil, ne pretvara ga u sliku, u skulpturu. Glavnu vrijednost izvlači iz njegova podatnog materijala. On razlikuje tvrdoću njegova tkanja i mekoću njegovih vunjenih vlakana, često oblikovanih poput velikih ruža. I jednostavnu ali naglašenu simboliku crpi autor iz iste folklorne baštine, tek je obogaćuje vlastitom ekspresijom, čime daje osebniji pečat svojim radovima. Nakon prošlogodišnje izložbe u Trstu, ovo je prva samostalna izložba Jure Amižića u nas, a uvjereni smo da ćemo još često imati prilike sresti se s njim.

vasko lipovac

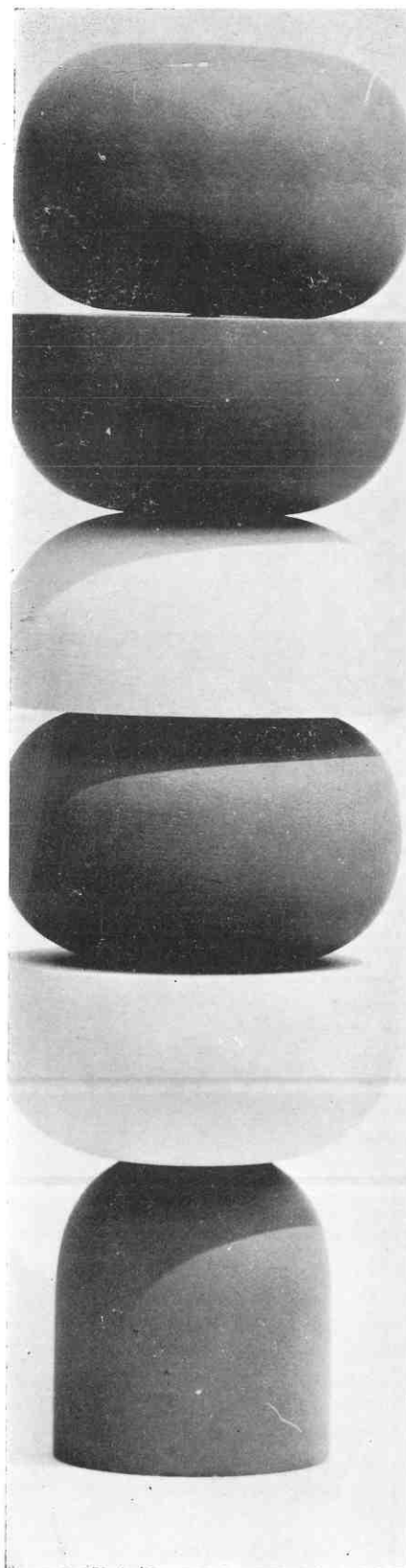
izložba objekata-skulptura

umjetnički salon

split

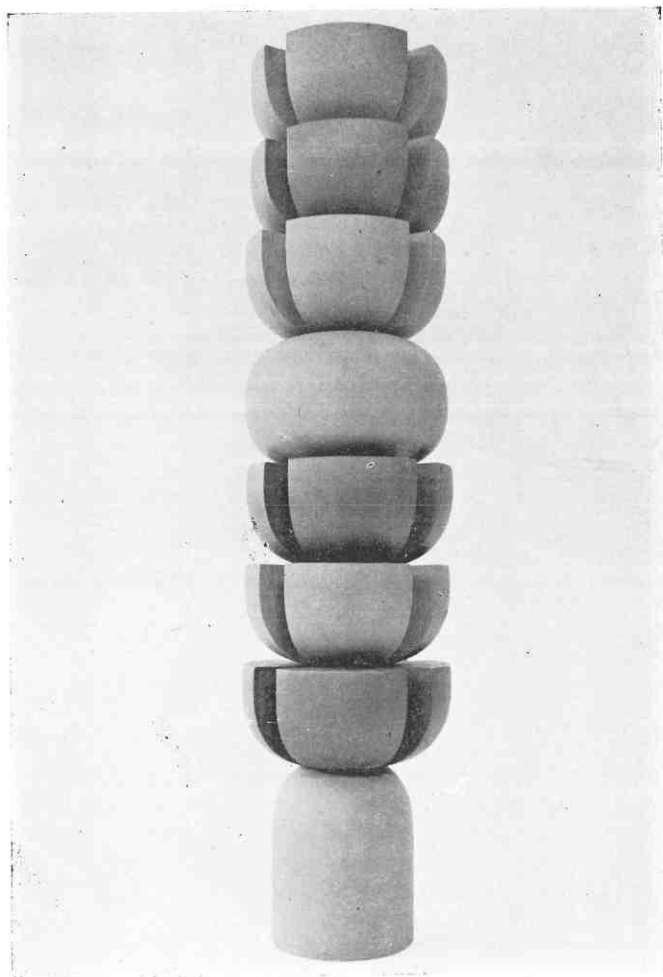
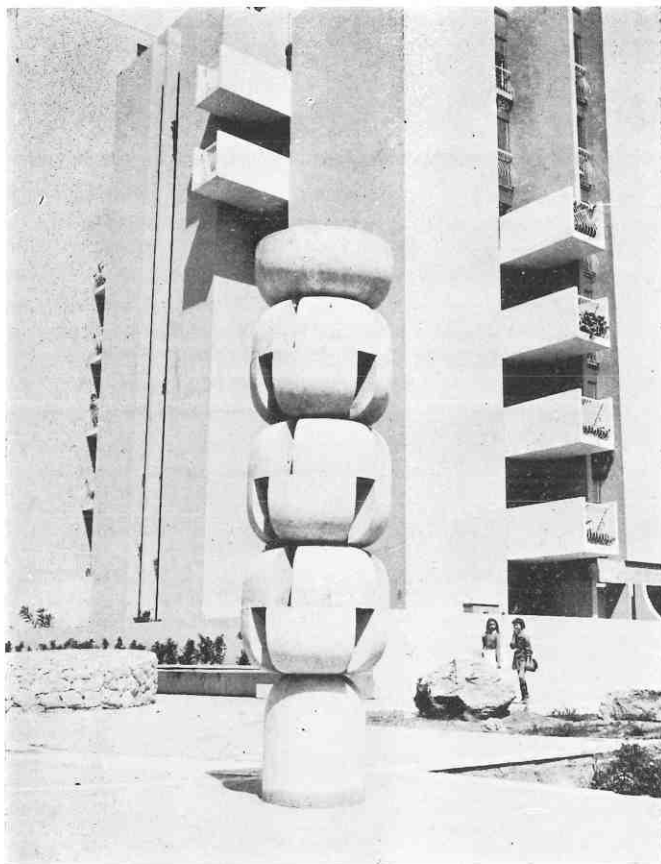
6 — 18. 6. 1974.

duško kečkemet

Značajka je stvaralaštva Vaska Lipovca, slikara, grafičara i kipara, neprestano traženje novih likovnih izraza, usavršavanje likovnih tehnika i prodiranje likovnim stvaralaštvom u sve sredine svakodnevnog života. Lipovac osluškuje puls suvremenog ritma života, suvremenih zahtjeva i mogućnosti, i prilagođuje tehniku i način rada različitim potrebama, zadržavajući uvijek svoj osoben likovni izraz, svoj prepoznatljiv stil. On, koji u svom malom zabitnom atelieru radi čas na štafelažu, čas na grafičkoj preši, čas na tokarskom stroju, suprotnost je atelijerskom i salonskom shvaćanju umjetnosti. Sretniji je kad ostvari neki hotelski, ugostiteljski ambijent, ili pridonese oblikovanju eksterijera, nego kad izloži niz slika ili skulptura u umjetničkom salonu.

I ova je izložba rezultat takvog njegova shvaćanja umjetnosti i takvih nastojanja. Izložene skulpture, i one malih dimenzija, u obliku makete, i one konačnih golemih dimenzija, sastoje se od krajnje pojednostavnjenih volumena, geometrijski oblikovanih kugla, polukugla, kubusa, s kriškastim izrescima ili punih oblika. Modeli su od drveta, a velike skulpture odlivene u plastičnim masama, obojene ili oblagane plastičnom žbukom radi postizanja željenih efekata površine. U prvi mah je jasno da cilj ovih Lipovčevih skulptura-objekata nije rješavanje nikakvih složenih problema, nikakva sadržajna ili idejna deskripcija, nego jednostavno traženje ljepote oblika volumena u prostoru i harmonije međusobno povezanih volumena u zajedničku kompoziciju. U autorovu stvaranju kao da neprestano otkrivamo čin igre, kombiniranja, iznenađenja. On i ne daje isključiv i konačan oblik tim svojim kombinacijama volumena, nego dopušta različita rješenja, čak i individualne intervencije korisnika. U tome je živost i fleksibilnost njegovih objekata, a ujedno human i prislan odnos povjerenja prema onima kojima su skulpture namijenjene.

U malo kojeg je našeg slikara ili kipara volumen tako jasan, tako očigledan, tako opipljiv i elementaran, euklidovski određen, kao u Lipovca. Ti elementi volumena praiskonski su i jasni poput nebeskih tijela; kao da su nastali nekom tisućljetnom kristalizacijom, ili tisućljetnim oblikovanjem mora ili vode, a ne u umjetnikovu atelieru. U tradicionalnom pristupu umjetničkom djelu to je oskudno stvaralaštvo; u jednom suvremenijem i univerzalnijem pristupu to je sveobuhvatna, sveprisutna umjetnost, umjetnost koja, uz tri

uobičajene, ima i četvrtu vremensku dimenziju. Naravno da ove skulpture-objekte valja doživljavati, ili bar zamišljati, u prostornim ambijentima, i to ne samo u parkovima ili na širokim trgovima, kojima su obično namijenjene javne skulpture, nego i u složenim i često nedefiniranim suvremenim urbanim ambijentima. One imaju svrhu da oplemene naše dehumanizirane i profanirane urbane ambijente, u kojima dominiraju automobilske prometnice, stambene i radne kućerine i parkirališta. One bi imale biti naoko beskorisni svje-

tionici u jednoj isključivo utilitarnoj sredini, čvrste točke o koje bi se mogli osloniti ljudski pogledi kad nisu usmjereni samo radu, jelu i spavanju. To potvrđuje i uspješno pokusno postavljanje jedne od tih »skulptura« u suvremeni novoizgrađeni ambijent »Splita 3«. Jer osim stambenih i radnih zgrada, osim prometnica i parkirališta, potrebno nam je u našim današnjim gradovima i takvih »beskorisnih« objekata. Oni će ih oplemeniti i dati im drugi, humaniji i skladniji smisao.